

Đừng làm tổn thương người khác

Các bạn thân mến,

Hôm qua khi đi dạo ngoài công viên, bất chợt tôi chứng kiến cảnh mấy đứa nhỏ trạc chừng 7 đến 10 tuổi đang trêu chọc một em bé gái người Á rập cũng ngang tuổi đang chơi trên bãi cỏ với em mình. Các em tinh nghịch này nói những điều không mấy đẹp và giữ trái banh bị lăn ra xa mà không chịu trả lại cho 2 em kia. Tôi nổi „máu anh hùng“ „lên lớp“ kêu gọi các em trả lại đồ chơi và dọa sẽ ghé vô nhà ba má méc chuyện làm của các em. Thấy là đâu vô đó. Em bé gái yếu thế mỉm cười, lý nhí trong miệng tiếng „Danke“ (cám ơn) làm tôi quay nhanh đi để dấu một chút xúc cảm. tôi chợt nghĩ: „cô bé này cũng có thể là con hay cháu của mình!...“ ít ra tôi đã làm cho cô bé cười và thoát nạn

Thả bộ trong công viên buổi chiều nắng ấm, câu chuyện ngày xưa lại hiện về, chuyện này tôi đã từng kể cho các con và chúng nó rất thương mến dì Vân của chúng cho đến hôm nay như là di ruột của mình.

Tôi thi đậu đệ thất, vào trường nữ trung học nổi tiếng nhất nhì ở SG. Nhờ ba má o ép kỹ quá nên tôi học tương đối khá, cộng thêm cái tính con trai mạnh mẽ còn vướng lại đầu dây từ thuở nhỏ nên tôi được bầu làm trưởng lớp (na ná như là chức lon ton cho các Thầy giáo, các Cô giáo mà thôi, có nghĩa là lau bảng, gom tập vở....) nhưng vui, rất vui vì thấy mình sao có „thớ“ lăm lăm!

Trong lớp có một bạn tên Tường Vân, mẹ là người việt, ba là người da màu, nên T.Vân có màu da như Sô cô la, lỗ mũi hơi to và nhất là tóc quăn. T.Vân hiền, không mấy ồn ào và lại là người bị ăn hiếp nhiều nhất từ các bạn học chung, luôn vỗ ngực tự cho mình là „con rồng cháu việt 100 phần nước dầu dừa“. T. Vân không có bạn nhiều. Tôi chưa từng gặp ba của T. Vân, nhưng hằng ngày T.Vân được mẹ đến tận trường đón sau giờ bà ấy cùng tan sở. Phần đông bọn con gái thường thì thầm và cười khúc khích xem thường T.Vân như là đứa con lai, không xứng đáng được chơi với. Tôi thấy T.Vân hay chơi một mình khi có giờ ra chơi. Sự kỳ thị, tách rời do một nhóm bạn trong lớp đã có sẵn, nhưng tôi không để tâm đến cho mấy....

Cho đến một hôm, sau giờ tan trường, bọn con gái rủ tôi dự vào „trò vui“ ngoài ngõ ra bên hông trường, nơi T.Vân ngày ngày được mẹ đón. Tôi rất tò mò và có chút hồi hộp, nhưng vẫn thử nhập bọn xem sao. Chúng tôi chạy ra thiệt sớm, chia làm 2 nhóm núp trong bụi rậm bên kia đường. Tôi chờ một lát rồi nản chí, muốn bỏ về nhưng rồi tôi cũng nán lại. Một lát sau, con Oanh trong nhóm tăng

hăng lên, tôi nhìn lên tầng cấp, T.Vân đang xách cặp bước xuống mấy bậc thang, ngay lập tức, một sợi dây được căng ngang lối đi làm chân T.Vân vướng và cô bị té ngã, văng cả đôi guốc đen ra xa, tôi mở đôi mắt to nhìn T.Vân té và tai tôi nghe từ nhiều phía những lời trêu chọc, khiếm nhã, thêm một chút bình luận và chế giễu cảnh sóng của con lai từ bọn con gái (trong đó có tôi đứng chung trong đám), tôi thấy như mình được chấp nhận là làm đúng, được nghe sướng tai những lời châm biếm như trong một cái chợ, rồi tiếng vỗ tay đắc thắng vì có dịp làm xấu, nhạo báng một cô gái lai ngoài đường.... T.Vân mặt mày lấm lem, có vẻ đau đớn nhưng tuyệt nhiên không la lên hay chống cự hoặc nói năng gì cả, có lẽ cô đã quen rồi với những đối xử không đẹp này, cô gài lại khuy áo, lồm cồm đứng dậy lượm đôi guốc mang vào chân, phủi lại áo quần rồi đi tiếp đến mẹ đang đợi bên kia đường.

Tôi chợt ngạc nhiên là Mẹ của T.Vân đứng yên đợi con đến mà không làm gì hết. Có lẽ bà ấy đã quen cảnh này rồi. Tôi chợt thấy mình không còn vui gì nữa cả. Một cái gì đó từ bên trong làm tôi cảm thấy không an, tôi thấy đau đau trong lòng như một con bướm đang bay lượn nhõn nhõn như tự dưng bị ai đó ngắt bỏ đôi cánh của mình....Bạn ơi, bạn sẽ cảm thấy thế nào đây? Chắc là đau lắm?

T.Vân rảo bước băng qua đường, không một giọt nước mắt hay một lời đáp trả nào. Vân ngẩng đầu cao, cái tay áo trắng bị sút rách và có thắm chút máu đỏ. Tôi nín thở nhìn Vân bước chậm chậm về phía mẹ.

Tôi tách khỏi lũ bạn đang cười đùa vui vẻ để đi theo T.Vân. Mẹ Vân vẫn đứng yên bên chiếc xe Honda. Bà có đôi mắt đen sẫm, thật đẹp, thật buồn, thật ướn như mới khóc. Bà đứng yên nhìn con gái tội nghiệp đi về phía mình, có vẻ bà tôn trọng và trân quý từng bước chân dững cảm của con. Đôi mắt bà thật buồn nhưng đi kèm là niềm tự hào; khi tôi đi đến gần, bà ta chỉ nhìn tôi trong sự nín lặng, không một lời trách móc với đôi mắt còn ướn ướn. Điều này càng khiến tôi thêm đau nhói và xấu hổ khôn cùng. **Và đôi mắt này vẫn đi theo tôi cho đến ngày hôm nay, tôi không tài nào quên được!** Đây là một sự trừng phạt trong im lặng.

Ánh mắt của người mẹ ấy đã dạy tôi thế nào là sự cảm thông, sự tử tế giữa người và người không phân biệt màu da, dạy cho tôi một bài học để đời về sức mạnh của tình thương và sự tôn trọng phẩm giá của con người. Từ ngày đó, tôi không bao giờ tham gia vào đám đông để làm bất cứ ai đau khổ vì một chút lợi ích nhỏ nhen của tập thể hay chính mình.

Khoảng năm 1985, hay tin T.Vân được cha ruột bảo lãnh sang Mỹ định cư, tôi tìm cách liên lạc lại và cho đến hôm nay chúng tôi là đôi bạn rất thân. Tôi thật là có phước, được T.Vân xem như bạn.

Các bạn thân mến,

Các con tôi sẽ cười khi biết tôi chia sẻ kỷ niệm và bài học ngàn vàng này đến các bạn. Riêng tôi, tôi rất vui và biết ơn khi được kể lại chuyện này, nó như là một trong những gia tài quý báu mà tôi muốn hiến tặng cho tất cả mọi người.

Các bạn biết không? Bất luận khi bạn muốn làm xấu, làm tổn thương một ai đó vì bất cứ lý do gì, thì xét về lâu về dài, đó đều là sẽ tự làm tổn thương đến chính mình. Có thể ngay lúc đó bạn sẽ có niềm thỏa mãn, không cảm nhận thấy được cái hậu quả thiệt sự của việc làm tổn thương đó, nhưng nó nhất định sẽ chuyển động, trong tâm thức cũng như trong hành động ngược trở lại đối với bạn, quần quanh bên bạn không rời. Mà thật vậy, phạm là bạn làm việc gì đối với người khác thì cũng như đối với chính mình, bạn khiến người khác phải trải qua điều gì thì chắc chắn sau này bạn nhất định sẽ phải trải qua điều đó mà thôi. Hiểu một ít về luật Nhân Quả, tôi thấy rõ là không phải để hù dọa con người mà chính là Phật pháp có ý muốn nhắc nhở, khuyên nhủ cho chúng ta mà thôi.

Đây là chân lý tối thượng, cho dù bạn có tin hay không thì nó vẫn cứ tồn tại không cách nào bị mất đi. Mến chúc các bạn có những cái nhìn đúng trong cuộc sống hằng ngày.

Hiên trúc – 05. 2018

Tâm Hải Đức

Chuyến Đến: Tiểu Mai
Ngày 01/06/2018

www.vietnamvanhien.org